

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 48.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771790275840/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

hun, om ikke før, saa dog om Fredagen, haabede at see ham, da der den Aften kom flere af deres Bekjendte.

Da vi gik ned ad Trappen, greb han min Haand og sagde:

Jeg maa ret takke Dem, fordi De hjalp mig saa godt paa Gled. Jeg var i Førstningen bange for, at jeg kom Dem til Besvær, og at De muligt selv couerede til Emilie. –

O, hvor kan De troe, svarte jeg undvigende, men igrunnen meget indigneret over at han saa ligefrem kaldte hende ved sit Fornavn.

Nei, det var ogsaa dumt af mig, sagde han, dertil er De altfor adstaa dig. Men tilstaae mig, at hun er yndig. Ja, De har maaskee ikke Sands derfor, og kjender hende maaskee ikke; men det gjør jeg, jeg, Lykkelige, der har sunget med hende. Hør, der er Intet, der overgaaer at synge Duetter med en smuk og dannet Pige. De kan neppe tænke Dem hvilken Vellyst det er at tage den Tone, som hendøer paa hendes Læber; det er, som om man indaadende hendes lønligste Tanker. Og naar Tonerne slynge sig sammen – jeg undrer mig blot over, at jeg kunde lade være at trykke hende op til mig; thi det hører egentlig til det Sted: *ma fida al tuo bel cor*.

Og nu trallede han, og gjorde theatralske Bevægelser, og lod slet ikke til at tænke paa, at vi vare paa Gaden. Jeg erindrede ham derom.

Ja vist, sagde han, jeg skal nok være stille; men hvor hun gjorde det Sted nydeligt: *udiamo e guidichiam*. Og saa sang han videre.

Jeg var græselig kjed af ham; men han havde hængt sig ved min Arm, og fortalte mig med megen Henrykkelse, hvorledes det var første Gang, han havde været i en Families Dagligstue, at det var første Gang, han havde sunget med en Datter af Huset. De havde hos Flint forsøgt at lære nogle Damer, der kom, at synge; men det var mislykkedes med de fleste.

Den Eneste, vedblev han, som lærte Noget, var Caroline. De kjen-der jo nok Caroline?

Jeg tilstod ham min Uvidenhed.

Jo vist, De har bestemt seet hende hos Flint; ikke Caroline hos Causses, heller ikke Caroline Hansen; men Caroline med det rødplettede Schavl, som vi kaldte hende, for at skjelne hende fra de andre. De kjender hende vist; hun havde en ret god Stemme, og vi fik en-gang banket Finalen af Ernani ind i hende; men der var ikke Tanke af Foredrag, og saa sang hun bestandigt: Lavær at ta'e Rødspetter iste-detfor *la morte che l'aspetta*. O, men det er uværdigt af mig, at tale om